

Noc před svatbou se zdál Dině živý sen. Šla v davu pokřikujících lidí. Cítila všechny pachy ulice. Prach cesty, který zvířilo množství lidských nohou, jí vnikal do očí, těžce se jí dýchalo. Rozhlížela se kolem sebe, ale neviděla nikoho známého. Nevěděla jistě, o jaké místo se jedná, přesto odušila, že se ocitla mezi zdmi Jeruzaléma. Dostala strach. Ve velikém městě sama nikdy nebyla.

Nějaká žena před ní ztratila rovnováhu a upadla. Dina k ní přidřepla, aby jí pomohla zpět na nohy, než ji nezadržitelně postupující dav ušlape.

Když ženě pohlédla do tváře, zaradovala se, protože v ní poznala Ješuvu matku, svou budoucí tchyni. Její měkká tvář byla zkřivená bolestí a rozmočená od slz.

Dina starší ženu podepřela, aby společně s ní postupovala ulicí.

„Ani nevíte, jakou mám radost. Už jsem myslela, že jsem zůstala úplně sama. Nevíte, co se tu děje?“ Žena na ni pohlédla s bolestí, jakou Dina ještě nikdy u žádného člověka nespátřila. V pohledu zastřeném slzami zahlédla ještě něco, výčitku a snad i zlobu. Maria se na ni obořila se slovy:

„Cožpak ty to nevíš? Oni ho zabijí a je to tvá vina. Jsi jeho žena. Měla jsi ho zadržet doma. A ty jsi neudělala nic. Ještě jsi ho podporovala. Je to jen tvá vina.“

Dina zůstala ochromeně stát v proudu pokřikujících lidí. Konečně k ní jejich hlasy dolehly natolik, aby rozpoznala, co volají. Chtěli jeho smrt. Volali po ní, jako by se dala koupit na tržišti, jako by celý Jeruzalém netoužil po ničem jiném. Nemohla se pohnout a dav lidí ji obtékal jako kámen vzdorující říční vodě.

Pak ji vzal někdo za paži. Byla to žena s rusými vlasy. Dina si byla jistá, že ji nezná, protože by si tak krásnou ženu zapamatovala.

„Neboj se,“ řekla kráska, jako kdyby se znaly odjakživa. „Znáš jeho slova lépe než kdokoliv jiný. Musíš na sebe dávat pozor, drahá, už tě neopustím. Půjdeme spolu.“ Pak uchopila Dinu kolem ramen a vybídla ji, aby pokračovala v cestě zvedající se do kopce, kde dav trochu zpomalil.

Dina stále nic nechápala. Chtěla zavřít oči, doufala, že jde o sen, ze kterého se probudí. Když sklopila zrak, všimla si velikého břicha slibujícího brzké narození dítěte. To ji zmátlo a poděsilo ještě víc. Obrátila se na společnici, která její pohled vycítila a přitiskla ji k sobě o to silněji.

Dav se náhle zastavil, aby se vzápětí před dvojicí žen rozestoupil. Rusovlasá žena se pustila Dininy paže.

„Dál musíš sama,“ řekla a ztratila se v davu.

„Ne, počkej! Vrať se, prosím. Bez tebe to nezvládnou,“ volala Dina úpěnlivě. Strachy se jí podlamovala kolena.

„Řekla jsem, že tě neopustím. Sejdeme se nahoře. Ale tato cesta patří jen tobě,“ zaslechla ještě vzdalující se hlas. Dina tedy vykročila. Postávající lidé na ni upírali své zraky. Nemohla z nich vyčíst nic, co by jí pomohlo.

Když zbývalo překonat už jen poslední kus cesty, která vedla z města po kamenech do příkrého svahu, přistoupil k ní muž oděný v černých šatech a pomohl jí zvládnout nerovný terén. Vděčně se na něj usmála, ale on jen zavrtěl hlavou, jakoby si její vděčnost nezasluhoval, a vytratil se stejně rychle, jako se objevil.

Ulevilo se jí, mohla se konečně rozhlédnout, co však spatřila, stahovalo její hrdlo a nutilo odvrátit zrak. Proti ní se tyčilo několik ohromných křížů. Slyšela o nich vyprávět, ale nikdy ji nenapadlo, že je uvidí na vlastní oči. Pak spočinula pohledem na prostředním z nich a srdce se jí málem zastavilo hrůzou. Maria měla pravdu a ti lidé dostali, co chtěli. Nechápala. Zhroutila se k zemi, ale čísi ruka ji znovu podepřela. Rusovlasá žena měla v očích slzy a právě v jejích průzračně modrých očích se Dina ztratila, než procitla.

Probudila se promočená do poslední nitky. Chtěla křičet, ale hlas se zadrhl kdesi v jejím hrdle. Ať to bylo slušné či ne, Dina přes sebe přehodila pléd z ovčí vlny a vyběhla do ulic probouzejícího se Nazaretu. Nezadržitelný pláč, který ji trhal na kusy, poděsil Mariu, která přišla otevřít, aby odpověděla na naléhavé bušení do domovních dveří. Dina se zarazila, když tchyni spatřila. Beze slova proběhla kolem ní a zastavila se u Ješuoových nohou, když zrovna vycházel ze zadní části domu.

„Měla jsem sen. Byl strašný. Nemůžeš si mě vzít za ženu. Bude tě to stát život.“

„Co říkáš, milovaná?“ podivil se Ješua a pomohl jí vstát a konejšivě ji objímal. „Ať jsi viděla cokoli, zapomeň na to, ten sen nepatřil tobě. Nepatřil nikomu z nás. Miluji tě, a to je to jediné, čemu bys měla věřit.“

„Byl to on, Dino, Ješua. Stál proti mně v šatech, jaké jsem nikdy nepoznal. Nebyla to zbroj, ale přece byla. Těžko se to popisuje. Dotkl jsem se ho. Co měl na sobě, bylo hladké, zároveň tvrdé. Po chvíli se na povrchu začaly vytvářet zvláštní obrazce. Pohybovaly se společně s mými prsty, vznikaly a zanikaly. Bylo to nevýslovně krásné, neskutečné. Z ramen mu splýval dlouhý černý plášť. Vypadal jako by vystoupil z podlahy, na které jsme oba stáli, anebo že ho vytvořila obloha nad námi.“

Když jsem si konečně zvykl na jeho novou podobu, uviděl jsem, co mu vystupovalo ze zad, Dino. Byla to křídla, ohromná ptačí křídla. Stačilo by jen jediné mávnutí a vznesl by se, tak byla veliká. Zeptal jsem se ho, co to má všechno znamenat a kde vlastně jsme. On nic neřekl a pokynul mi, abych se otočil. Když jsem to udělal, spatřil jsem bělostný trn a na něm se skvěla záře nevídané krásy.“